

Mans pirmais Salacas mauciens.

“Manas pilsētas skati ...”

Pirmdiena 21. augusts. Nakts pavadīta (izgulēta) teltī. Izgulējies neesmu jau pāris naktis, tāpēc bija cerība nosnaust pa dienu. Pēc nakts teltī var just zināmu stīvumu un muskuļu savilkumu. Par labu airēšanai tas noteikti nenāks. Nosnausties pa dienu arī īsti nesanāk – ir laiks doties ceļā.

Ceļā klausos mūziku un pārdomāju vai līdzī paņemtas visas mantas, vai būs pietiekami gaišs, silts un vai pietiks spēks kaut cik jēdzīgā laikā tikt līdz finišam, vai vispār tikšu pielaists pie starta (man nav komandas biedra, domās jau pārcilāju variantu braukt bez ieskaites). Fonā atskan grupas S'T'A dziesma - Manas pilsētas skati - “*Manas pilsētas skati, kā Jums tie patīk. Ja nepatīk variet tālāk patīt ...*” Dziesma protams nav visām gaumēm un to pašu var attiecināt arī uz maucienu. Ne visi to saprot, ne visiem to vajag, ne visi to var. Nezinu vai saprotu, nezinu vai varu, bet pilnīgi noteikti man to vajag.

Esmu finišā – jāpārliet mantas, jāatstāj auto un jādodas uz startu. Laiks ir pietiekoši tāpēc nolemju sagērbties starta drēbēs. Atveru somu un ... bāc, a kur ir starta drēbes? Somā atrodu tikai rezerves drēbes un saprotu ka īstās palika mājās uz galda ... Neko, drēbes ir un paliek drēbes velku rezerves. Lielākais trūkums - nebūs cimdiņi un tas nozīmē ka plaukstas būs tūlnās ... sagērbjos un pārlietu mantas otrā auto, taču nolemju vēlreiz pārbaudīt somas saturu. JĀ, tagad tur ir manas starta drēbes un cimdiņi. Pārgērbjos vēlreiz.

Ierodamies startā. Salīdzinoši ātri izdodas sakārtot laivu, arī piemontēt gaismiņu (vēlreiz nopriecājos par veikalā piesolītajām 16 darbības stundām, saprotu ka tik daudz jau noteikti nebūs, bet nu līdz rīta gaismai gan jau izvilks). Lampu neizdevās notestēt un redzot pārējās laivas saprotu, ka mans gaismeklis apstaros krastu un pati upe paliks diezgan tumša. Mierinu sevi ar domu, ka nebūs jau tik traki tumšs un gan jau kāda laiva būs tuvumā.

Visi smīn par manu laivu. Ir sajūta ka apkārtējiem nav pārliecība vai es to spēju un saprotu uz ko esmu parakstījies.

Startā saņemot numuru tieku arī pie oficiālā T-krekla. Man ir 500 numurs un vēlprojām nav komandas biedra. “Direktors” iesaka kādu atrast. Tā kā nesaņemu skaidru “nē” ieskaitei ja tāda nebūs, tad nolemju biedru nemeklēt, bet ja kādu piespēles, tad ok. Tā kā laikam esmu vienīgais, kas brauc solo pirmo reizi man tiek doti dažādi padomi un sniegta vispārīga informācija. Piemēram, var braukt arī pilnīgā tumsā, jāskatās krasti, jāklausa un jāsaņū upē ... Tas man der un iedrošina, ka tikšu galā arī pilnīgā tumsā! Klāt ir laivu pārbaude pirms starta. Bez aizķeršanās (te uzreiz atceros nolikumu par lenti/saiti un bebru kodumiem ... ).

“Līdz startam 10 minūtes.” Vēlreiz pārbaudu laivu, viss ir sakārtots un nolikts pa vietām. Komandas biedrs man nav piespēlēts, tāpēc ir skaidrs ka maukšu viens. Tam biju arī gatavs. Dodos upē. Pēc starta jādodas Burtnieka virzienā. Nav tā ka ļoti gribas, bet nu labi. Ieslēdzu Garmin airēšanu un aiziet. Praktiski nav vēja vai viļņu kas braucienu uz ezeru varētu pamatīgi ietekmēt. Ārā vēl ir salīdzinoši gaišs un tā kā no sēdvietas tieku līdz lampai nolemju to vēl neizmantot. Visi mauc – daži atraujas, daži atpaliek. Dzirdot blakus komandas solo braucēju sarunu par tempu nopriecājos, ka braucu vienīti, jo tur viens grib maukt, bet otrs ātrāk neairēs ... un mēs esam tikai paris km no starta! Tiekot tuvāk ezeram var redzēt dažādas “gaismiņas”, bet nav īsti skaidrs pie kuras doties. Esot jau ezerā nav saprotams, kur ir apsolītā “boja”, kas obligāti jāapbrauc un nemieru rada arī fakts, ka nekur nevar redzēt pirms mums startējušās laivas. Sāk satumst. Ezera “vidū” uzskrienu sēklim ... Garmins pīkstienu skaits tuvojās 6 – “Bāc, nu nevar taču būt jau 6 km!” Solo braucēju laivas lēnām sāk virzīties uz ezera labo krastu, kaut kāda “lampa” tur deg, bet neviens nezina vai īstā. Nolemju aizbraukt līdz tai un ja nebūs īstā vienalga mest riņķi un doties atpakaļ uz upi. Kļūst vēl tumšāks, blakus var redzēt laivas, bet nevar saskatīt, kas ar tām brauc. No tuvējās laivas dzirdu meitenes saucienu “Kristap!” – neesmu Kristaps, tāpēc nolemju neatsaukties (sauciens nebija izmisuma pilns) un airēt tālāk (Kristaps pie bojas meiteni sagaidīja). Tikām līdz bojai, kur piefiksēja numuru un varēju doties uz upi. No ezera upi vairs redzēt nevar, tikai vestibulārais aparāts “rāda” virzienu. Nolemju turēties pie krasta, bet tas viss ir klāts ar ūdensrožu lapām, kas laivai slidot pāri rada dīvainu un mazliet nepatīkamu sajūtu (turp braucot to nebija). Ezera krasts ir pārvērties tumšā masā, kur nav iespējams saskatīt upes izeju ... esmu iestrēdzis uz ūdensrožu lapām ... pārējās laivas ir pa kreisi diezgan patālu no manis. Ieslēdzu lampu. Wooow – tā nav ka neko nevar redzēt, teiktu ka ir diezgan labi, taču visvairāk pārsteidz lidojošo mošķu pārbagātība. Lēnām sāk šaudīties domas par nomaldīšanos un netikšanu prom no ezera. Kaut kur diezgan pa labi no manis izskatās ka

“ūdenslapas” beidzas. Paskatos telefona kartē – jā, izteka ir krietni pa labi no vietas kur atrodos. Velku pa labi un redzu ka arī laivas pa kreisi no manis dara to pašu. “YES” esmu uz pareizā ceļa – nu tik jāmauc! Atkal nopīkst Gramin, sāku domāt, kas īsti ar to notiek un tad saprotu ka viņš pīkst ik pēc 0.5km nevis 1km. Pīkstienu skaits tuvojas 10, līdz finišam vajadzēs vēl 110 ...

Atgriezoties upē mani panāk smailes. Ir dažas, kas atraujas, ir dažas kas atpaliek. Izskatās ka divām varu turēt līdz. Ik pa laikam atpalieku un tad iedzenu. Sāk spiest papēžus (braucu neoprēna zeķēs), sāku nožēlot ka līdzī nav apavi. Esot upē redzu, ka mana gaisma īsti nav piemērota – tās kūlis ir pārāk plašs. Es lieliski redzu krastu (abus), bet neredzu to kas notiek priekšā. Lampai aizmugurē ir baterijas uzlādes indikatori – 5, un tie ļoti spiež uz acīm (piefiksēju sev tos nākamgad aizlīmēt). Vienīgais prieks, ka pat pēc stundas brauciena tie visi joprojām deg. Upē knišļu ir mazāk. Ik pa brīdim pārsteidz putni, kas ķerot šos mošķus parādās gaismā un pazūd. Sākumā tas nedaudz satrauca, jo bija sajūta ka tie var ieskriet manī. Tāpēc galvas lampu neuzdrošinājos ieslēgt. Upe ir rāma, par organizatoru minētajiem bebrim nav ne miņas, bet tie varbūt būs vēlāk ... Tuos kopā ar smaili – tai lampa izgaismo upi uz priekšu, mana lampa izgaismo krastus. Kopā braucot sajūta gandrīz kā dienā, sāk nedaudz atslābt, ... tad pēkšņi nez no kurienes upes vidū “izlien” akmens - “OK, atslābt nedrīkst un visa uzmanība ir jāpievērš upei”. Cenšos turēt līdzī smaiļei, bet tiklīdz iepauzēju, lai padzertos vai paēstu, smaile pazūd aiz līkumiem. Paskatos atpakaļ, tur gaismu nav. Palieku viens. Turpinu airēt un uzmanīt krastus. Saprotu ka no Salacas daudz neko nebūšu redzējis – jā, ir kaut kādas klintis ik pa brīdim, kaut kur ir stāvāks krasts ... tas arī viss. Sēdēt ir ērti. Vīrs upes vietām veidojas atsevišķi miglas mākoņi. Tāda sirreālā sajūta. Prieks, ka beidzot tas notiek un ka nav “tik” grūti, tomēr mandrāža, par nezināmo kas priekšā saglabājas. Garminš tik pīkst un katrs pīkstiens ir kā zināms atvieglojums, jo tas ir solis tuvāk finišam ...

Trīs stundas no starta. Ik pa laikam upē kaut kas čalo, atkal iznirst kāds akmens, krācīte vai nogāzies koks. Jau jūtams nogurums varbūt ne tik ļoti fiziski cik mentāli. Galva kļūst dulla. Tuos aira stiepiena attālumā no krasta, kad pēkšņi tur ieraugu divas spožas “gaismiņas”, kas lūkojas man pretī – nav ne jausmas, kas tas bija. Negribu arī pārbaudīt. Braukšu tomēr tuvāk upes vidum. Tas acu skatiens atgriež skaidrību. Ik pa laikam smidzina, taču tas netraucē, jo ir silts un laivas krēsls ir sauss. Nolemju lietus mēteli vēl nevilkt (laivai nav bruncis, bet ir paša pielāgots lietus mēteli). Lietus norimst. Šķiet 4 stundas no starta nopriecājos par lampas bateriju, kas vēl joprojām rāda 5. Tad pēkšņi divas indikator lampiņas nodziest. Paliek vēl trīs. Pārslēdzu lampu taupības režīmā. Neesmu pārliecināts vai esmu jau pusē distances un vai gaisma pietiks līdz finišam. Tad pēc 30 min nodziest vēl 2 indikator lampiņas – ir skaidrs ka arī līdz rīta gaismai ar šo lampu neizvilkšu. Sākas pamatīgāks lietus. Ar cerībām ka tas pāries turpinu airēt. Daudz neko priekšā un uz sāniem redzēt vairs nevar. Domāju pie sevis labas domas un ceru uz upes labvēlību. Samierinos ar domu ka lietus nepāries. Kārtīgi samircis nolemju apstāties un uzvilkt lietus “uzparikti”, kā arī ieturēt zaļo pauzi. Viss ir slapjš, izkāpšana krastā ir izaicinājums, iekāpšana atpakaļ laivā arī ... Laivā no pēdām parādās smiltis, tās ir visur - uz aira, ūdens pudeles, ēdiena kārbas ... noskalēju rokas upē – woow, tik silts ūdens. Turpinot airēt domāju, kā tik siltā ūdenī zivis un pārējā dzīvā radība spēj izdzīvot. Garminš nopīkstas 60 reizi – super, esmu pusceļā. Pazūd laivas priekšgala lampa. Atceros par “powerbank” un iespēju to uzlādēt, bet atlieku, jo negribas krāmēties. Ar airi noliecu lampu uz priekšu, lai neaizsedz skatienu, bet nu redzēt jau tāpat neko daudz nevar. Ieslēdzu galvas lukturi, bet liela jēga no tā nav. Ieslēdzu mūziku. Līst kā pa Jāņiem un lietus ūdeni sāku sajūst arī uz krēsla. Pa lielam nav citu ko darīt kā airēt. Ātrāk airēsi, ātrāk tas viss beigsies – doma, kas motivē un neļauj apstāties. Pie sevis sāku jau skaitīt Garmin pīkstienu ... Lietus norimst. Ik pa laikam priekšā redzu gaismiņu. Saprotu ka jāpanāk, jo tad vismaz kaut ko redzēšu. Tas arī izdodas, taču pēc īsa brīža “gaismiņa” nolemj apstāties ... Nu neko, katram pašam jātiek galā ar savām problēmām. Turpinu airēt tumsā. Jūtu ka uz pirkstiem parādās pirmās tulznas. Ik pa laikam iepauzēju - klausos un mēģinu sajūst upi – pārsteidzoši daudz var dzirdēt. Lai arī viena maņa ir ierobežota, atlikušās šķiet nodod daudz vairāk informācijas kā parasti. Upes labvēlība tumsā ļauj veiksmīgi tikt cauri šķietami bīstamām situācijām. Pazūd baiļu sajūta, to faktiski vispār nav. Pie sevis tik nodomāju, ka lielā mērā mēs baidāmies no tā ko redzam, ja neredzam, tad nav no kā baidīties ... Pie sevis rēķinu kad parādīsies rīta gaisma, jebkurš aprēķins rāda ka vēl vismaz stundu nebūs ... pēc 5 nomauktām stundām, 1 stunda šķiet sākums. Taču verot skatienu tumšajā upē ... stunda ir ļoti daudz ...

Priekšā atkal parādās gaisma. Tas priecē un motivē *maukt*. Faktiski ja cita laiva ir kādu līkumu priekšā, tad redzēt upi var ļoti labi. Var saprast labākās trajektorijas. Diezgan ātri panāku “gaismiņu”. Ritms ir diezgan līdzīgs, ik pa brīdim tā atraujas, bet tad atkal izdodas to panākt – upes labvēlība! Priecājos par savu laivu, kas droši slīd pāri krācītēm un citiem

šķēršļiem, kas gadās ceļā. Sitieni pa laivu un ūdens tecēšanas skaņas domās mani aizved situācijā – kas notiktu ja laivā rastos plaisa un tajā sāktu pildīties upes ūdens? Ik pa laikam pakustinu pēdas, lai saprastu vai tās ir ūdenī vai nē un pārdomāju savu rīcību, ja nu laiva sāk grimt (esmu Salacā ar gumijas smailli uzskrējis uz armatūras stieņa ... laiva nogrima tik ātri, ka rokās palika vien airis. Šī pieredze droši vien tagad “strādā” ar manu zemapziņu).

Garmin pīkstieni krājas. Tas priecē un motivē nenomest tempu. Attālumu sāku mērīt dziesmās.

Izdodas panākt kanoe laivu, tas parāda ka man iet ļoti labi motivē turpināt. Lai gan mērķis ir finišs, tomēr sacensību gars ir dzīvs. Ir velme panākt SUPotājus. Tas ir šīs reizes klusais “must have”. Būs vilšanās, ja nebūšu to paveicis. Lēnām sāku gatavoties un gaidīt pēdējos 10 km, kas būs diezgan lēni, garlaicīgi un nomācoši. Kaut kur priekšā pavīd gaisma. Upē līkumi un gaisma tikpat ātri pazūd. Tad atkal to ieraugu jau pavisam tuvu. Tie ir SUPotāji! Prieks par satiktajiem cilvēkiem uz upes un gandarījums par paša paveikto. Tagad uz finišu!

Pavisam lēnām parādās rīta gaisma. Šķiet upe kļūst rāma. Nonāku vietā X (pēdējā bīstamā vieta pirms uzpludinājuma). Atlikušas maņas liek man ieslēgt galvas lukturi, jo priekšā kaut kas ir. Ieslēdzu, bet nu jēga liela nav. Upē akmeņi un koks pāri. Izvēlos drošāko vietu un mēģinu tikt pāri, bet izrādās zem ūdens ir paslēpies vēl viens stumbrs. Uzņemtais ātrums uzstumj manu laivu līdz pusei uz šī stumbra. Skaidrs ir tas ka pāri netikšu. Dodu signālu laivai aiz muguras par koku upē, cerībā ka tie izvēlēsies citu ceļu un neuzskries man virsū. Laiva aizbrauc pa labi un uzstājas uz akmeņiem ... Ticis nost no koka nolemju doties pa kreisi, zem koka, kas pārlicies pār upi. Viss šķiet būs labi, līdz brīdim kad laivas priekšgals uzstājas uz akmens ... straume sāk griezt laivas aizmuguri ... priekšgals nedaudz piepacelts nekustīgi stāv uz akmens ... Principa ir visi priekšnosacījumi laivas apgāšanai. Mēģinu ar airi samazināt laivas griešanās ātrumu, turu līdzsvaru. Upes ir salīdzinoši sekla, lai laivas apgāšana tai nebūtu tik viegla. Patiesības mirklis ir klāt - laiva nostājas perpendikulāri straumei un sāk šūpoties. Ar airi, kājām un savu pēcpusi veikli cenšos laivas aizmuguri dabūt lejā pa straumi. Tas nostrādā, bet laivas priekšgals joprojām ir uz akmens. Nostumjos nost – pateicos par upes labvēlību un ielieku sev ķeksīti par pieveiktām krācēm ar 360 grādu horizontālo pagriezienu ...

Garmins nopīkst 90 ar kaut ko reizi ... sākas upes uzgludinājums. Garlaicīga un nomācoša daļa. Divnieku smailei šeit ir zināmas priekšrocības, tāpēc tā atraujas ... nav stresa vai panikas, jo ārā ir kļūst gaišs. Saprotu ka esmu to paveicis, bet tik vien kā jānomauc līdz finišam. Patīkami apzināties, ka finišam garām nepabrauksi, jo tur ir aizsprosts. Tas ir konkrētā vietā un neviens to nevar pārceļt uz priekšu ... Garmin šķiet pīkst jau pavisam reti ... pāris taisnes un līkumu un tad es to ieraugu – papīrfabrikas skurstenis. Es nekad dzīvē neesmu tik ļoti priecājies ieraugot kādu skursteni, bet šis mani tiešām iepriecināja. Tas arī izskatījās skaisti – mierīga upe, rīta gaisma, koki un miglā tīts dūmenis ... upes līmenī tiek spīdināta gaismiņa. Tas ir finišs.

Finiša zupa, pankūka un pirtiņa – vienkārši perfekti. Tāds pabeigtības punktiņš uz “i”.

Paldies organizatoriem, kas ļauj visu šo piedzīvot!

Pārdomas pēc:

- es beidzot izgulējos,
- piesakoties es nedaudz saskumu par saīsināto distanci, bet šobrīd saprotu, ka tā otra daļa būtu krietni ilgāka un mokošāka,
- prieks ka fiziski nav tik traki, ka biju sevi noskaņojis,
- noteikti vajag labāku lampu,
- tumsā airis krietni vairāk ciešs no saskares ar dažādiem objektiem, kas atrodas zem ūdens. Man nebija līdzī “makgaiverene” tikai ieteiktā saite no aptiekas (bebru kodumu gadījumā). Katru reizi airi atsitot ar bažām cēlu to ārā no ūdens un skatījos vai tas ir vesels. Pieļāju ka aptiekas saite īsti nelīdzētu potenciālo aira bojājumu novēršanai. Upes labvēlība!

- Velme atgriezies paliek,
- Neskumu pēc komandas biedra, bet iespējams izmēģinātu braucienu divvietīgā laivā,
- jā, man nebija ātrākā laivā, bet es tajā ļoti ērti jutos un tā veiksmīgi uzņēma visas manas neuzmanības,
- var braukt bez luktura, bet tad ir jāturas kādam astē vai jāmauc pa priekšu.

